M I N I S T E R I E V A N E C O N O M I S C H E Z A K E N

DIRECTORAAT-GENERAAL VOOR DE BUITENLANDSE ECONOMISCHE BETREKKINGEN

's-Gravenhage, 7 Mei 1951.

Betreft: Ministerconferentie Plan Schuman Parijs
12 - 18 April 1951.

I. HET ALGEMEEN VERLOOP VAN DE CONFERENTIE.

1. De agenda van de Conferentie.

Deze Ministerconferentie, welke van 12 - 18 April te Parijs werd gehouden, had tot doel de ondertekening van het Schumanverdrag, nadat een aantal openstaande vraagstukken, waarop hieronder nader wordt teruggekomen, door de Ministers van de deelnemende Staten tot oplossing was gebracht. De uiteindelijke tekst van het Verdrag en de Conventie is als bijlage 1 bij deze nota gevoegd. Alle deelnemende Staten waren ter Conferentie vertegenwoordigd door hun Minister van Buitenlandse Zaken. Voor Nederland nam eveneens de Minister van Economische Zaken aan de Conferentie deel, terwijl voor België ook de Minister van de Buitenlandse Handel hieraan deelnam.

./.

In de teksten van het Verdrag, die door de hoofden van de delegaties op 19 Maart waren geparafeerd, waren enkele essentiële vraagstukken opengelaten, waarvan de beslissing aan deze

ARA, MinEZ, BeB 557

© NA, 2.03.01 (Arch. AZ/KMP) (Nationaal Archief, Den Haag) inv.nr. 2826
http://resources.huygens.knaw.nl/europeseintegratie/doc/G00782

Ministerconferentie was voorbehouden. De belangrijkste van deze vraagstukken, betrekking hebbend op de vertegenwoordiging van de deelnemende Staten in de organen van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal en de definitieve bepalingen betreffende het gewicht der stemmen van deze vertegenwoordigers in deze organen, stonden in onderling nauw verband. Naast deze agendapunten moesten nog voorstellen, welke de ministers in de vorm van amendementen op het Verdrag en de Conventie eventueel naar voren zouden brengen, werden behandeld.

Hoewel de tekst van het ontwerp-verdrag en de ontwerp-conventie met toestemming van de Regeringen door de hoofden der delegaties was geparafeerd, hadden deze zich het recht voorbehouden eventueel tijdens de Conferentie op deze teksten terug te komen. Hiervan werd in het bijzonder door Minister van Zeeland gebruik gemaakt, die reeds bij de openingszitting te kennen gaf, dat zijn Regering een groot aantal amendementen zou indienen. Uit het verdere verloop van de onderhandelingen bleek, dat de belangrijkste wijziging, welke aan Belgische zijde werd voorgesteld, een laatste poging was om het toetreden van de Belgische kolenmijnbouw tot de gemeenschappelijke markt, zo nodig voor onbepaalde tijd, uit te stellen. De Belgische minister kwam tot het inzicht, dat de andere Regeringen in het algemeen niet bereid waren de discussie te heropenen over vraagstukken, voor welke men in de geparafeerde tekst een door alle delegaties aanvaarde formule had gevonden. Hij heeft daarom afgezien van het indienen der meeste door hem voorbereide amendementen.

Ook van Franse zijde werd een amendement ingediend, dat tot uitgebreide gedachtenwisseling aan-

leiding gaf. Minister Schuman stelde n.l. voor in het kader van artikel 95 de mogelijkheid te voorzien de bevoegdheden van de Hoge Autoriteit aan te passen aan gewijzigde omstandigheden. Bij de discussie bleek, dat dit voorstel zondere verdere precisering te ver zou kunnen gaan.

Het over dit artikel gepleegde overleg heeft tot het volgende resultaat geleid:

Wijzigingen in het Verdrag zijn na de overgangsperiode mogelijk, indien zich onvoorziene mogelijkheden voordoen in de toepassing van het Verdrag of een diepgaande wijziging in de economische of technische omstandigheden intreedt. In deze gevallen is een aanpassing van de voorschriften met betrekking tot de uitoefening van de bevoegdheden door de Hoge Autoriteit mogelijk. Deze wijzigingen mogen echter geen inbreuk maken op de verhouding tussen de bevoegdheden van de Hoge Autoriteit en die van de andere instellingen van de Gemeenschap. Derhalve kunnen deze wijzigingen geen verandering brengen in de constitutionele opzet van deze Gemeenschap.

In de tweede plaats is bepaald, dat de in de Raad van Ministers en in de Assemblée vereiste meerderheid voor het totstandkomen van dergelijke wijzigingen, waarvoor van Franse zijde oorspronkelijk voor beide organen 2/3 was voorgesteld, wordt verhoogd in dier voege, dat thans een meerderheid van 5/6 in de Raad van Ministers noodzakelijk is, terwijl de Gemeenschappelijke Vergadering deze wijzigingen slechts kan bekrachtigen bij een meerderheid van 3/4 der uitgebrachte stemmen, welke tevens 2/3 van het wettelijke aantal leden vertegenwoordigt.

Tenslotte is uitdrukkelijk bepaald, dat het Hof bij zijn onderzoek van de voorgestelde wijzi-

gingen volledige bevoegdheden bezit om te beoordelen of de voorwaarden, die in dit artikel worden gesteld, vervuld zijn. Het Hof behoeft zich derhalve bij dit onderzoek niet te beperken tot de zuiver juridische vragen.

Tussen de Franse en de Duitse delegaties bestond nog een diepgaand verschil van mening over de formule, op grond waarvan de industrieen van de Saar aan het Verdrag worden onderworpen. Men heeft uiteindelijk een oplossing gevonden in dien zin, dat een briefwisseling tussen de Bondskanselier en Minister Schuman bepaalt, dat de regeling van de Saar openblijft tot dat in een vredesverdrag hierin wordt voorzien. Door de in werkingtreding van het Schumanverdrag wordt hierop in genen dele geprejudicieerd (bijlage 1).

Het laatste punt van groot politiek belang werd van Franse zijde in discussie gebracht. De Heer Schuman stelde voor, dat bij de ondertekening van het Verdrag een door alle ministers getekende verklaring zou worden afgelegd, waarin de politieke betekenis van het Verdrag in verband met andere pogingen tot een Europese samenwerking te komen wordt uiteengezet en de belangrijkheid van het Verdrag in dit verband wordt onderstreept. (Voor de tekst van deze verklaring zie bijlage 2.)

2. De machtsverhouding in de organen der Gemeenschap.

De grootste moeilijkheden bij de besprekingen leverden het vaststellen van de machtsverhoudingen in de organen op, benevens de discussies over de Belgische voorstellen. Deze vraagstukken werden in de kleine kring van ministers en hoofden der delegaties behandeld. Nadat hierbij principiële overeen-

stemming was bereikt, werd de uitwerking van de teksten voor het Verdrag aan de vergadering van de delegaties opgedragen. De teksten werden daarna in de plenaire vergadering der Conferentie goedgekeurd.

Voordat deze verdragsbepalingen hieronder meer in détail artikelsgewijs worden toegelicht, moge hierop vooruitlopend de standpunten van de deelnemende Staten in het kort worden weergegeven.

Duitsland wenste zo mogelijk in alle organen een invloedrijke positie in te nemen overeenkomende met de grootte en het belang van de Duitse kolen- en staalindustrie. Bij de opening van de Conferentie hadden Duitsland en Frankrijk het voorstel gedaan het aantal leden van de Hoge Autoriteit tot 5 te beperken. Toen bleek, dat dit voorstel voor de vier overige landen onaanvaardbaar was, verklaarde Duitsland zich voorstander van de uitbreiding van het aantal leden tot 9 teneinde op deze wijze zijn invloed bij de bezetting te kunnen doen gelden.

Frankrijk steunde in het algemeen de Duitse voorstellen, daar deze voor dit land zelf een sterke vertegenwoordiging waarborgden. Alleen ten aanzien van de Hoge Autoriteit nam Frankrijk een eigen standpunt in. Bij dit laatste punt kwam de oude stelling van de Heer Monnet tot uitdrukking, die het supranationale karakter van de Hoge Autoriteit door beperking van de samenstelling tot minder dan 6 leden meende te kunnen verzekeren. De toestemming tot een verhoging tot 9 leden werd gegeven nadat overeenstemming was bereikt ten aanzien van het Franse voorstel in de definitieve periode geleidelijk tot benoeming over te gaan, waarbij de helft wordt benoemd door de Regeringen met 5/6 meerderheid en de andere helft door cooptatie. Meer uitvoerig is dit punt toegelicht bij de behandeling van art. 10 in het 2e gedeelte van deze nota. Het Franse onderhandelingsstandpunt was soepel en de Heer Schuman trachtte tussen

het extreme standpunt van Duitsland en dat van de kleinere landen te bemiddelen.

Het Italiaanse standpunt werd door prestige-overwegingen bepaald. Men was aan deze zijde in beginsel bereid rekening te houden met de betekenis van de Franse en Duitse industrie, doch men wenste naar buiten niet als een "klein land" te worden aangemerkt. Ten aanzien van de Hoge Autoriteit en van de vertegenwoordiging in de Gemeenschappelijke Vergadering speelde deze gevoeligheid geen rol omdat de overige landen bereid waren aan Italië hetzelfde aantal zetels in dit orgaan toe te kennen als aan Duitsland en Frankrijk. Moeilijker waren de onderhandelingen over de stemverhouding in de Raad van Ministers. De grote landen wensten aan hun ministers een dubbele stem te geven. Italië heeft een voorstel gedaan deze spectaculaire bevoorrechting te vervangen door bepalingen, welke het tot stand komen van een "avis conforme" van de Raad aan regels onderwerpen, welke hetzelfde doel zonder meervoudig stemrecht beoogden. Dit voorstel is uiteindelijk aanvaard.

Van Belgische zijde werd een poging gedaan door een bijzondere formule met betrekking tot het avis conforme de Belgische stem zwaarder te doen wegen dan de stem van die landen, welke een kleinere productie van kolen en staal hebben. Nederland en Italië hebben hierop het tegenvoorstel gedaan hierbij met het verbruik der landen rekening te houden. Hierdoor hebben zij bereikt, dat het Belgische voorstel werd verworpen.

Ten aanzien van de vertegenwoordiging in de Gemeenschappelijke Vergadering heeft België voorgesteld aan België, Nederland en Luxemburg resp. 10, 10 en 4 stemmen te geven in plaats van resp. 7, 7 en 4, zoals de Fransen hadden voorgesteld. Opgemerkt zij, dat de

verhouding in de Raad van Europa voor deze landen resp. 6, 6 en 3 bedraagt. Door de aanvaarding van dit Belgische voorstel hebben Frankrijk, Duitsland en Italië met ieder 18 stemmen niet die meerderheid van 75 %, die bij de verandering van het Verdrag volgens art. 95 vereist is. Dit betekent derhalve een versterking van de positie van de Benelux.

De Luxemburgse delegatie steunde in het algemeen het Belgische standpunt.

De Nederlandse ministers hadden er de voorkeur aan gegeven, dat het aantal leden van de Hoge Autoriteit tot 7 leden was beperkt gebleven om het beleidsorgaan van de Gemeenschap zo klein mogelijk te houden en een oneven aantal leden te hebben, terwijl aan elk land een zetel zou kunnen worden gegeven. Dit voorstel bleek echter niet de nodige steun van de andere landen te kunnen verkrijgen.

De sterkste tegenstand werd van Duitse zijde ondervonden omdat hierbij de kans op een sterkere vertegenwoordiging van Duitsland in de Hoge Autoriteit te gering bleek.

Met betrekking tot de Assemblée steunde Nederland het Belgische voorstel. Het Italiaanse voorstel over de besluitvorming in de Raad was aanvaardbaar en werd dan ook gesteund.

3. Het Belgische amendement.

De poging van Belgische zijde de mogelijkheid open te laten om de toetreding tot de gemeenschappelijke markt voor kolen eventueel nog uit te stellen, werd alleen van Luxemburgse zijde gesteund. De andere delegaties waren eensgezind van oordeel, dat een dergelijke

wijziging van het Verdrag niet met de doelstelling er van te verenigen was. Twee argumenten, welke van Belgische zijde als redenen voor hun eis naar voren werden gebracht, hebben aanleiding gegeven de overgangsbepalingen van par. 26 van de Conventie betreffende de Belgische kolenmijnbouw te amenderen. Op grond van deze tegemoetkoming heeft de Heer van Zeeland zijn oorspronkelijk voorstel ingetrokken. België treedt derhalve, ook voor wat kolen betreft, (uiterlijk na 7 jaar) toe tot de gemeenschappelijke markt.

4. Goedkeuring van diverse teksten.

Gedurende de Conferentie werden enkele minder belangrijke, zuiver redactionele verduidelijkingen in de tekst van het Verdrag door de ministers goedgekeurd. Verder werd door de Commissie van Juristen de definitieve tekst voor het Statuut van het Hof van Justitie voorgelegd en door de Conferentie aanvaard. Voorts werden ter Conferentie enkele brieven voorgelegd en door haar goedgekeurd, t.w.:

Een brief van de Franse Regering aan de Duitse Regering betreffende de overgang van bepaalde bevoegdheden van het Ruhrorgaan op de Hoge Autoriteit en het opheffen van dit orgaan bij het instellen van de gemeenschappelijke markt (bijlage 3).

./.

In de tweede plaats een brief van Minister Schuman aan de ministers der deelnemende Staten inhoudende de verzekering, dat de jaarlijkse levering van Noord-Afrikaanse ertsen aan Italië volgens het Frans-Italiaanse accoord van Santa Margharita de voorziening der andere deelnemende

./. Staten niet in gevaar zou brengen (bijlage 4).

Tenslotte een briefwisseling tussen de Franse en de Duitse Regering met betrekking tot het Saarvraagstuk, waarin beide partijen hun eigen standpunt uiteenzetten. De tekst van deze brieven heeft het mogelijk gemaakt een bepaling in het Verdrag op te nemen, op grond waarvan de Franse ondertekening de Saarindustrie bindt zonder dat hierdoor het standpunt van één der beide landen wordt geprejudicieerd. (Zie bijgevoegde tekst van het Verdrag.)

5. De instelling van een interimcommissie.

Op de Conferentie werd tot de instelling van een interimcommissie, bestaande uit de delegaties van de zes deelnemende Staten besloten. Men was het er over eens, dat gedurende het tijdvak tussen de ondertekening en de ratificatie van het Verdrag bepaalde vraagstukken gemeenschappelijk moeten worden bestudeerd en nader uitgewerkt voordat de Hoge Autoriteit haar ambt aanvaardt.

Aan deze Commissie werd verder opgedragen studies te verrichten over een drietal vraagstukken, waarover men op de Conferentie nog geen definitieve beslissing heeft genomen, t.w.

a) de zetel van de organen;
b) het vraagstuk van de taal van de Gemeenschap;
c) de landsgewijze verdeling van de zetels in de Consultatieve Raad voor de producenten, werknemers en verbruikers en handelaren.

Een desbetreffende instructie werd in een Protocol neergelegd (Zie bijgevoegde tekst van de Conventie).

6. Slotvergadering.

Nadat de Conferentie voor de opengebleven vraagstukken oplossingen had gevonden, welke voor alle ministers aanvaardbaar waren, en nadat de ingediende voorstellen waren behandeld, kwam de Conferentie in een slotzitting bijeen. Bij deze gelegenheid werd door minister Schuman dank uitgesproken voor de medewerking van de Regeringen der deelnemende Staten. Minister Sforza, als deken van de aanwezige ministers, heeft de Franse Regering voor haar initiatief en de Heer Monnet en zijn medewerkers voor de leiding gedurende de onderhandelingen bedankt. Dr. Adenauer nam deze gelegenheid te baat om in naam van de Duitse Regering te verklaringen, dat zij voldaan was over het feit, dat bij deze gelegenheid voor de eerste keer weer aan internationale onderhandelingen op voet van gelijkheid deel te hebben kunnen nemen. Hij gaf de oprechte verzekering, dat zijn Regering vast besloten was alle pogingen in het werk te stellen en alle bijdragen te leveren tot het bereiken van de doelstellingen van het Verdrag.

7. De ondertekening.

Op 18 April om 4 uur n.l. vond, in een eenvoudige plechtigheid, waarbij de pers was uitgenodigd, de ondertekening van het Verdrag door alle aanwezige ministers plaats.

II. T O E L I C H T I N G

OP DE VOORNAAMSTE DER TER MINISTERCONFERENTIE INZAKE HET PLAN SCHUMAN AANGENOMEN TEKSTEN.

A. HET VERDRAG.

1. De Hoge Autoriteit.

Artikel 9. (Samenstelling van de Hoge Autoriteit)

Een diepgaand verschil van opvatting bleek te bestaan over het aantal leden, dat de Hoge Autoriteit zou moeten tellen. Van Franse, en aanvankelijk ook van Duitse zijde, bleek een duidelijke voorkeur te bestaan voor het aantal vijf. De argumenten, die hiervoor werden aangevoerd, waren in de eerste plaats dat het aantal ongelijk diende te zijn aan dat van de aan het Plan deelnemende landen, teneinde iedere schijn te vermijden als zou de Hoge Autoriteit bestaan uit vertegenwoordigers van deze landen; in de tweede plaats werd uit practische overwegingen een zo klein mogelijk getal leden gewenst geacht. Intussen zou het voorgestelde aantal van vijf noodwendig medebrengen, dat in de Hoge Autoriteit wel onderdanen van sommige deelnemende landen, doch géén onderdanen van een of meer andere deelnemende landen zitting zouden hebben. Aldus zou - zoals terecht werd opgemerkt - juist de schijn gewekt worden, dat bepaalde landen een dominerende positie in de Hoge Autoriteit zouden innemen, hetgeen al evenzeer in strijd geacht werd met het supra-nationale karakter van dit college als de schijn, welke het Franse voorstel wilde vermijden. De andere delegaties bleken dan ook niet

bereid het aantal vijf te aanvaarden: door deze delegaties werd voorts het verlangen geuit, een bepaling in het Verdrag op te nemen, waarin zou worden voorgeschreven, dat in de Hoge Autoriteit tenminste één lid van de nationaliteit van ieder der deelnemende landen zitting zou hebben. Een en ander werd door deze delegaties niet naar voren gebracht als poging om het supranationale karakter van de Hoge Autoriteit te verzwakken, doch als waarborg juist voor het supranationale karakter van de door de Hoge Autoriteit te nemen besluiten.

Nadat in de loop der conferentie van Duitse zijde was voorgesteld, dat de Hoge Autoriteit 9 leden zou tellen, werd een compromis bereikt in dier voege, dat:

(1) de Hoge Autoriteit uit 9 leden zou bestaan;
(2) dit aantal in de toekomst zou kunnen worden verminderd door de Raad van Ministers bij unaniem besluit;
(3) niet meer dan 2 leden van dezelfde nationaliteit in het college zitting zouden mogen hebben.

In verband met de - thans ook in het Verdrag neergelegde - regel, dat alleen onderdanen van de deelnemende landen benoembaar zijn, betekent deze laatste formule, dat in ieder geval onderdanen van vijf der zes deelnemende landen in de Hoge Autoriteit zitting moeten hebben. Voor het overige waarborgen de regels omtrent de benoemingsprocedure - waarover hieronder zal worden gesproken - dat in feite, behoudens instemming van het betrokken land, steeds een onderdaan van <u>ieder</u> der deelnemende landen van het college zal deel uitmaken, althans niet enkel op grond van zijn nationaliteit zal kunnen worden geweerd.

Alle delegaties waren het er over eens, dat de leden van de Hoge Autoriteit geheel los dienen te staan van de Regeringen van de landen waartoe zij

behoren. Teneinde dit nog eens te onderstrepen, werden - op voorstel van de Luxemburgse vertegenwoordiger - het vijfde en zesde lid van dit artikel ingevoegd.

Het zevende lid maakte reeds deel uit van de geparafeerde tekst van het Verdrag.

Artikel 10. (Benoeming van de leden van de Hoge Autoriteit)

Ook inzake de benoemingsprocedure bleken de Franse en Duitse delegaties enerzijds en de delegaties der andere landen anderzijds verschillende opvattingen te huldigen. Het Frans-Duitse voorstel voorzag in een procedure, volgens welke reeds bij de eerste benoemingen niet de unanimiteitsregel zou gelden, doch de Regeringen der deelnemende landen met een meerderheid van 2/3 de leden van de Hoge Autoriteit zouden aanwijzen. Voorts zou iedere Regering over een recht van veto beschikken, dat echter slechts tweemaal "vrij" zou kunnen worden toegepast; de volgende veto's zouden door het Hof kunnen worden ongedaan gemaakt op grond van misbruik van dit recht (gecontroleerd veto). Van de zijde der andere delegaties werd sterk aangedrongen op het behoud van de unanimiteitsregel voor de benoeming van de leden van de Hoge Autoriteit. Het compromis, dat in het tegenwoordige artikel 10 is neergelegd, maakt onderscheid tussen de eerste periode van 6 jaar, waarin de benoemingen geschieden door de Regeringen der deelnemende landen in onderlinge overeenstemming (dus bij unanimiteit), en de periode daarna, waarin een meerderheid van 5/6 vereist is.

Het voorstel van de Franse delegatie om een deel der leden te doen benoemen langs de weg van cooptatie kon uiteindelijk de stemmen van alle delegaties verwerven, evenals het systeem van het ten

dele vrije en ten dele gecontroleerde vetorecht.

Samenvattend is de regeling thans als volgt:

a) In de eerste periode van 6 jaar worden 8 leden van de Hoge Autoriteit door de Regeringen der deelnemende Staten bij unanimiteit benoemd. Deze 8 leden benoemen bij meerderheid van stemmen het 9e lid. Indien gedurende deze eerste periode een vacature ontstaat door overlijden of ontslag, wordt deze vervuld wederom door de Regeringen der deelnemende Staten bij unanimiteit. Hetzelfde geldt in het geval van collectief aftreden tengevolge van een motie van wantrouwen van de Gemeenschappelijke Vergadering.

b) Na de eerste periode van 6 jaar wordt de regeling van de benoeming als volgt:

Alle leden van de Hoge Autoriteit treden af. 8 van de 9 nieuw te benoemen leden worden, indien geen unanimiteit wordt bereikt, door de Regeringen benoemd bij meerderheid van 5/6; het 9e lid wordt aangewezen door de 8 reeds benoemde leden bij meerderheid van stemmen. Iedere Regering kan tegen de benoeming van een bij meerderheid van 5/6 of door cooptatie aangewezen lid een veto uitspreken. Door gebruik van dit veto kunnen in dit geval door iedere Regering 4 personen worden geecarteerd. Tegen volgende benoemingen kan weliswaar eveneens een veto worden uitgesproken doch dit veto kan door het Hof op verzoek van een van de andere Regeringen worden vernietigd indien het Hof van oordeel is, dat misbruik van recht heeft plaats gevonden.

Van de 9 aldus benoemde leden van de Hoge Autoriteit treden telkens 3 om de 2 jaar af. Zij zijn herbenoembaar. Derhalve zullen iedere twee jaar 3 nieuwe leden moeten worden benoemd. Voor deze benoemingen geldt de regel, dat om de beurt één vacature wordt vervuld door benoeming door de Regeringen (wederom bij meerderheid van 5/6), en een vacature

door cooptatie. Eenzelfde regeling geldt voor de vacatures, die tussentijds ontstaan tengevolge van overlijden of ontslag. Bij de tweejaarlijkse benoeming van 3 leden en de tussentijdse benoemingen uit hoofde van overlijden of ontslag kunnen slechts 2 personen door het veto van eenzelfde Staat worden geweerd; voor de volgende veto's geldt dan wederom de contrôle van het Hof.

Indien tussentijds tengevolge van een motie van wantrouwen van de Gemeenschappelijke Vergadering een algehele vervanging plaats vindt, geldt de procedure van benoeming, welke voor de eerste benoeming na de eerste periode van 6 jaar is voorgeschreven, t.w. benoeming van 8 leden door de Regering en van het 9e lid door cooptatie.

Artikel 11. (De President en de Vice-President van de Hoge Autoriteit)

De President en de Vice-President van de Hoge Autoriteit worden op dezelfde wijze aangewezen als de leden van de Hoge Autoriteit. Zij worden benoemd voor 2 jaar en kunnen worden herbenoemd. Voor deze functionnarissen geldt dus ook het onderscheid tussen de eerste periode van 6 jaar, waarin hun benoeming bij unanimiteit door de Regeringen plaats vindt, en de volgende perioden, waarin deze benoeming geschiedt bij meerderheid van 5/6. Ook hier geldt de mogelijkheid van het uitoefenen van een vetorecht.

De benoeming geschiedt uit de leden van de Hoge Autoriteit en na overleg met deze leden behalve uiteraard in het geval van algehele vernieuwing van het college.

Artikel 13. (Stemmen en quorum in de Hoge Autoriteit

Besluiten worden door de H.A. genomen bij meerderheid van het aantal leden. Bij huishoudelijk reglement wordt het quorum, dat tenminste gelijk moet zijn aan de helft van het aantal leden, vastgesteld.

2. De Gemeenschappelijke Vergadering.

Artikel 21. (Zetelverdeling)

Ten aanzien van de samenstelling van de Gemeenschappelijke Vergadering is vooral door de Belgische gedelegeerde bezwaar gemaakt tegen een door de Fransdelegatie voorgestelde zetelverdeling, waarin aan België 7 zetels waren toegedacht tegen 18 zetels voor ieder der 3 grote mogendheden. Van Belgische zijde werd sterk de nadruk gelegd op het relatief zeer grote belang, dat België bij de kolen- en staalindustrie heeft.

In de zetelverdeling, die uiteindelijk door alle delegaties is aanvaard, beschikken Nederland en België ieder over 10 zetels, terwijl de Benelux gezamenlijk 24 zetels heeft. Ieder der grote mogendheden beschikt over 18 zetels. Wat Frankrijk betreft is in dit aantal de vertegenwoordiging van de Saar begrepen.

Op voorstel van de Franse delegatie is voorts de mogelijkheid geopend, dat indien een deelnemende Staat dit wenst de aan deze Staat toegewezen zetels vervuld worden door rechtstreekse verkiezing volgens een procedure door deze Staat vast te stellen.

Artikel 22. (Buitengewone zitting van de Gemeenschappelijke Vergadering)

In de uiteindelijke tekst is thans de mogelijkheid voorzien, dat de Gemeenschappelijke Vergadering in buitengewone zitting bijeenkomt , hetzij op verzoek van de meerderheid van haar leden, hetzij op initiatief van de Hoge Autoriteit.

Artikel 23. (Vragen door leden van de Gemeenschappelijke Vergadering aan de Hoge Autoriteit)

Op verzoek van de Nederlandse delegatie is dit artikel aldus gewijzigd, dat daarin duidelijk tot uitdrukking komt, dat ook de individuele leden van de Gemeenschappelijke Vergadering tijdens of buiten de jaarlijkse en buitengewone zittingen vragen kunnen stellen aan de Hoge Autoriteit.

3. De Raad.

Artikel 27. (Voorzitterschap van de Raad)

In dit artikel is bepaald, dat het voorzitterschap van de Raad op toerbeurt volgens de alfabetische volgorde van de deelnemende Staten door elk der leden voor een tijd van 3 maanden wordt uitgeoefend.

Artikel 28. (Stemmenverhouding in de Raad)

Dit artikel, dat de stemmenverhoudingen in de Raad van Ministers regelt, is na langdurige besprekingen tot stand gekomen. Aanvankelijk was door de Franse en Duitse delegaties voorgesteld, dat in de Raad Frankrijk en Duitsland ieder over 2 stemmen zouden beschikken tegen-over één stem voor ieder der andere deelnemende Staten. Hoewel in beginsel begrip bleek

te bestaan bij alle delegaties voor het toekennen van een min of meer preponderante positie aan Frankrijk en Duitsland, werd vooral van Italiaanse zijde sterk aangedrongen op een regeling, waarin deze positie niet rechtstreeks tot uitdrukking werd gebracht, doch door middel van een algemene formule. Van Nederlandse zijde werd de suggestie geopperd om bij staking van stemmen over een maatregel, voorgesteld door de Hoge Autoriteit, deze maatregel doorgang te doen vinden: aldus zou met name ook bij het toekennen van 2 stemmen aan Frankrijk en Duitsland worden voorkomen, dat het tot standkomen van een besluit van de Hoge Autoriteit zou kunnen worden voorkomen door Frankrijk en Duitsland tezamen. Tegen deze laatste suggestie bleek echter bij de Franse en Duitse delegaties overwegend bezwaar te bestaan.

Uiteindelijk is overeenstemming bereikt over de volgende regeling:

1. Iedere Staat beschikt in de Raad van Ministers in principe over één stem.

2. De besluitvorming geschiedt eveneens in beginsel bij gewone meerderheid van stemmen.

3. Niettemin wordt een "avis conform" op een besluit van de Hoge Autoriteit slechts geacht gegeven te zijn, indien onder de gewone meerderheid van de Staten, die vóór dit besluit hebben gestemd zich tenminste één Staat bevindt, die tenminste 20 % van de productie van kolen en staal van de Gemeenschap vertegenwoordigt.

4. Voorts wordt het avis conform geacht te zijn gegeven indien de stemmen staken en zich onder de 3 vóór het besluit stemmende Staten 2 bevinden, die ieder tenminste 20 % van de productie vertegenwoordigen. In dit laatste geval van staking

van stemmen wordt bovendien een tweede lezing vereist.

Volgens de tegenwoordige productiecijfers wordt het percentage van 20 % uitsluitend door Frankrijk en Duitsland bereikt. De regeling van dit artikel komt er dus op neer, dat in de gevallen, waarin het Verdrag de unanimiteit van de Raad van Ministers eist voor de totstandkoming van een besluit van de Hoge Autoriteit, deze unanimiteit slechts kan worden verkregen, indien óf 4 landen, waaronder Frankrijk of Duitsland met de door de Hoge Autoriteit voorgestelde maatregel accoord gaan óf 3 landen, waaronder Frankrijk en Duitsland zich met deze maatregel accoord verklaren. Eenzelfde regeling geldt voor de andere besluiten van de Raad van Ministers, voorzover als thans in het Verdrag geen gequalificeerde meerderheid of unanimiteit in de Raad van Ministers wordt vereist.

In de zeer vele gevallen, waarin het Verdrag overleg tussen de Hoge Autoriteit en de Raad van Ministers voorschrijft, zal als regel geen formele stemming in de Raad van Ministers plaats vinden. In deze gevallen is het ook van belang, dat de Hoge Autoriteit het oordeel van alle leden van de Raad verneemt. Te dien einde is het tweede lid van dit artikel ingevoegd.

4. Bijzondere voorschriften.

Artikel 79. (Gebiedsbepaling Saar)

Met betrekking tot de Saar is in dit artikel tevens een zinsnede opgenomen, dat het Verdrag eveneens toepasselijk is op die gebieden, waarvan een der deelnemende Staten de buitenlandse belangen behartigt. In dit verband is de tussen de Franse en Duitse Regering plaatsgevonden briefwisseling bij het Verdrag gevoegd, waarin tot uitdrukking komt, dat dit Verdrag

in genen dele de toekomstige definitieve status van de Saar prejudicieert (zie bijgevoegde tekst van het Verdrag).

Artikel 94. (Relatie tussen de Gemeenschap en de Raad van Europa)

De relatie tussen de Gemeenschap en de Raad van Europa is thans in een afzonderlijk artikel geregeld. Voorts is het desbetreffende protocol in hoofdzaak gelijkluidend aan dat, ontworpen door de Commissie voor Algemene Zaken van de Raadgevende Vergadering van de Raad van Europa.

Artikel 95. (Aanpassing van het Verdrag)

In de geparafeerde tekst van het Verdrag waren reeds een tweetal artikelen opgenomen teneinde te voorzien in de noodzakelijke aanpassing van het Verdrag aan de gewijzigde omstandigheden. In de eerste plaats was uiteraard een bepaling opgenomen krachtens welke het Verdrag op de normale wijze kon worden geamendeerd, d.w.z. door een nieuw verdrag, dat door de parlementen der deelnemende Staten zou dienen te worden geratificeerd; in de tweede plaats was voorzien, dat in buitengewone gevallen de Hoge Autoriteit besluiten zou kunnen nemen, welke niet op het Verdrag berusten, doch blijven binnen het kader van de beginselen, doeleinden en middelen, welke het Verdrag in het algemeen aangeeft. Voor een dergelijke maatregel van de Hoge Autoriteit is instemming van de Raad van Ministers bij unanimiteit vereist.

Tijdens de Conferentie werd door de Franse delegatie voorgesteld een regeling, krachtens welke de bepalingen van het Verdrag betreffende de bevoegdheden van de Hoge Autoriteit zouden kunnen worden aangepast aan de gewijzigde omstandigheden, indien:

1. deze aanpassing geen inbreuk maakt op de beginselen van het Verdrag zoals deze in de artikelen 2, 3 en 4 zijn omschreven;

2. zowel de Hoge Autoriteit als de Raad bij meerderheid van 2/3 deze aanpassing noodzakelijk achten;

3. het Hof van oordeel is, dat de wijziging binnen het kader van dit nieuwe artikel valt;

4. de Gemeenschappelijke Vergadering bij 2/3 meerderheid de wijzigingen aanvaart.

De andere delegaties waren van oordeel, dat het Franse voorstel een zeer ingrijpende wijziging bracht in het karakter van het Verdrag. Tijdens de langdurige onderhandelingen zijn immers voorwaarden en omstandigheden, waaronder de Hoge Autoriteit in de productie en distributie van kolen en staal in de Gemeenschappelijke markt kan ingrijpen, zeer zorgvuldig bepaald en in het Verdrag vastgelegd. Een en ander is geschied uiteraard in onderlinge overeenstemming tussen de delegaties der 6 deelnemende landen; volgens het Franse voorstel zou hierin wijziging kunnen worden gebracht, ook indien sommige Staten daartegen bezwaren zouden hebben.

Niettemin werd anderzijds door alle delegaties ingezien, dat een Verdrag, hetwelk voor 50 jaar wordt gesloten bij wijziging van de economische omstandigheden juist tengevolge van de omstandigheid, dat zijn bepalingen dikwijls zeer gedetailleerd zijn, aangepast moet kunnen worden. Nadat op voorstel van de Nederlandse delegatie het Franse ontwerp-artikel op enige punten was geamendeerd, kon derhalve overeenstemming tussen alle delegaties worden bereikt. De Nederlandse amendementen betroffen de volgende punten:

1. Uitdrukkelijk is bepaald, dat de wijzigingen van het Verdrag, welke volgens deze procedure kunnen worden aangebracht, geen inbreuk mogen maken op

de verhouding tussen de bevoegdheden van de Hoge Autoriteit en die van de andere instellingen van de Gemeenschap. Zij kan derhalve geen wijziging brengen in de constitutionele opzet van deze Gemeenschap.

2. De in de Raad van Ministers en in de Assemblée vereiste meerderheid voor het totstandkomen van de wijziging is verhoogd, in dier voege dat thans een meerderheid van 5/6 in de Raad van Ministers noodzakelijk is, terwijl de Gemeenschappelijke Vergadering deze wijzigingen slechts kan bekrachtigen bij een meerderheid van 3/4 der uitgebrachte stemmen, welke tevens 2/3 van het wettelijke aantal leden vertegenwoordigen.

3. Uitdrukkelijk is bepaald, dat het Hof bij zijn onderzoek van de voorgestelde wijzigingen volledige bevoegdheid bezit om te beoordelen of de voorwaarden, die in dit artikel worden gesteld, vervuld zijn en zich derhalve niet behoeven te beperken tot de zuivere juridische vragen.

Artikel 96. (Wijziging van het Verdrag)

In dit artikel is thans bepaald, dat na het einde van de transitoire periode, zowel de deelnemende Staten als de Hoge Autoriteit wijzigingen van het Verdrag kunnen voorstellen. Een dergelijk voorstel wordt aan de Raad voorgelegd. Indien deze een gunstig oordeel uitspreekt met betrekking tot het bijeenroepen van een Conferentie van vertegenwoordigers van de Regeringen, waartoe een meerderheid van 2/3 is vereist, geschiedt dit bijeenroepen terstond door de Voorzitter van de Raad teneinde in gemeenschappelijk overleg de aan te brengen wijzigingen voor te stellen.

Deze wijzigingen van het Verdrag treden in werking nadat zij door de deelnemende Staten volgens hun

onder-

scheiden constitutionele voorschriften zijn geratificeerd.

B. DE CONVENTIE.

Toetreding België tot de gemeenschappelijke markt.

In Par. 26, lid 4, wordt bepaald, dat de Belgische Regering zich verplicht uiterlijk na het einde van de overgangsperiode in de gemeenschappelijke markt te treden. Indien buitengewone, thans niet te voorziene omstandigheden zich voordoen, kan de Hoge Autoriteit tot tweemaal toe hiervan een uitstel van een jaar toestaan.

Na de integratie, welke in overleg tussen de Belgische Regering en de Hoge Autoriteit heeft plaats gehad, kan de Hoge Autoriteit toestaan, dat de Belgische Regering subsidies verleent, welke overeenkomen met de additionele exploitatiekosten, die een gevolg zijn van de natuurlijke condities van de steenkolenlagen. Volgens de oorspronkelijke tekst konden deze subsidies slechts verleend worden tot een hoeveelheid van 23,5 mln. ton.

Door Minister van Zeeland werd naar aanleiding van dit punt gesteld, dat niet alleen de toestand van de kolenlagen het Belgische kostenpeil te hoog kunnen maken, doch dat in de definitieve periode het Belgische loonpeil ook een zelfde gevolg kan hebben, terwijl in dit laatste geval de Hoge Autoriteit niet de bevoegdheid bezit het geven van subsidies toe te staan Voorts verklaarde hij het niet denkbeeldig, dat aan het einde van de overgangsperiode de Belgische productie zich nog op het huidige peil bevindt. Is België dan genoodzaakt deze plotseling tot 23,5 mln. ton in te krimpen, dan zou dit een sociale ramp betekenen. Op grond van bovenstaande argumenten wilde de

Belgische gedelegeerde, dat België ook in de definitieve periode quantitatieve restricties zou kunnen hanteren, dus de bevoegdheid heeft niet aan de gemeenschappelijke markt deel te nemen.

Aangezien na de overgangsperiode het beginsel van de gemeenschappelijke markt, indien deze eenmaal in werking is getreden, niet kan worden aangetast, was het Belgische standpunt voor de andere delegaties onaanvaardbaar, zodat Minister van Zeeland onder schrapping van de limiet van 23,5 mln. ton tenslotte genoegen moest nemen met de bepaling, dat bij het verlenen van deze subsidies rekening moet worden gehouden met de lasten, die eventueel voortvloeien uit duidelijke onevenwichtigheden, die de exploitatiekosten zouden verzwaren. Aan het slot van dit lid is toegevoegd, dat in verband met de taak van de Hoge Autoriteit er voor moet worden gewaakt, dat de subsidies en de tonnages, waarop deze subsidies betrekking hebben, worden verminderd. Voorkomen moet worden, dat de omvang van deze eventuele verminderingen fundamentele verstoringen in de Belgische economie te weeg brengen.

Tenslotte zij wat betreft de Conventie nog opgemerkt, dat juist voor de parafering nog een plaats aan de handel was ingeruimd in het Consultatief Comité en bij de raadpleging van de verenigingen door de Hoge Autoriteit. De overeenkomstige wijzigingen van de Conventie zijn ter conferentie aangebracht, zodat de handel ook reeds in het voorbereidend werk van de Hoge Autoriteit is ingeschakeld.

DE MINISTER VAN ECONOMISCHE ZAKEN,

's-Gravenhage, 1 Mei 1951.